

7679/00 פ
מ"י נ דגמש
ת-א חא-95/941
האריר פחירה: 30/03/00
סוג עניין: 703

בית משפט השלום
תל-אביב - יפו

המאשימה: **מדינת ישראל**

נגדה:

הנאשם: **רואד בן ראגב זגמש**
יליד 1967, ת.ז. 313995607
שב"ס.

כתב אישום

הנאשם הנ"ל מואשם בזה כדלקמן:

אישום ראשון: (פ.ח. 3670/95 - יפו)
העובדות:

1. בתאריך 31/5/95 נביתם שנרחוב ג'אן ראסין 14 ניפו (להלן - הבית), כלא הנאשם את אשתו האלה פרח (להלן - המתלוננת), בבית למשך ארבעה ימים ולא איפשר לה לצאת מהבית של כדין.

2. נביתם האמורות, כשביקשה המתלוננת לצאת מהבית, תקף אותה הנאשם. בכך שדחף אותה על שמשפת החלון וגרם בכך לחבלה בידה.

הוראות החקיקה לפיהן מואשם הנאשם:

- 1. כליאת שוא - עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין התשל"ז 1977.
- 2. תקיפה - עבירה לפי סעיף 379 רישא לחוק העונשין התשל"ז 1977.

אישום שני: (פ.ח. 59/6653 - יפו)
העובדות:

1. בתאריך 5/7/95 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, בבית, תקף הנאשם את המתלוננת על רקע רצונה לצא מהבית, וכך שהכה באגרופיו ובטנה ובמשך בשיערה.

2. נביתם האמורות, איים הנאשם על המתלוננת, וכך שאמר לה שאם תצא מהבית יוקור אותה בסכין וזאת בכוונה להפחידה שלא כדין ובעודו מחזיק סכין בידו.

הוראות החקיקה לפיהן מואשם הנאשם:

- 1. תקיפה - עבירה לפי סעיף 379 רישא לחוק העונשין התשל"ז 1977.
- 2. איזמים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

אישון (נולדים)
חוג מוסמי
קול (כס) *
66-אילד ג (הטו)
גראס אטלו סה
100,000 כולר שכל
למחרת
כס כס תקיפת
וגרס לטמנת

עצור
הטו
קמין
קמין
66ס
כס

* אילד כיסוי ק - 16:25 *

בית משפט השלום
תל-אביב - יפו
30-3-2000
נתקבל / נכדק
התקפה

ג. טורי התביעה:

- 1. רס"מ ראובן מנשה - ת. יפ"ו. כ"ב
- 2. סמ"ר סמית מילת - ת. יפ"ו - כ"ב
- 3. האלה פרס, ג'אן ראבין 14, יפ"ו.
- 4. רס"ל אשר דקל - ת. יפ"ו.
- 5. סמ"ד רובינוביץ דוד - ס. איילון.

כצט"ע שיעבר, ממוצת
אחת מיתאונת שלבא
בהלכי בתען,

וכי הנאש מכח אמתתה
וכנא אמתתה
עו"ד / ע"ד מרת, פקד
תובעת מבח חיבוי על ידי
המפקח הכללי של המשטרה

⊗ צט"ע שיעבר

של האמת - ענה אמתה אמתה, שלבא הורה

מ.א. - 3566/95 - יפ"ו.
פ - 9941/95
מקור/העתק
תל-אביב
נ"א בחדר 1 התש"ס
28 במרץ 2000
שפ/

כצט

כ"ב (כ"ב) שזרה שיעבר

לא אמתתה אמתתה

אמתתה
ניעור
16:25

הגד עקרוס רב
מישע (אמתתה אמתתה)

5 - 3/3 קרינובין

⊗ כ"ב" כ"ב" אמתתה מ'יון 5-7-95 שלבא 16:25 - הגד עקרוס 16:25

סימני שאר האוסריו היה כוש

מנעור
מיתעור
אמתתה
16:25
מיתעור
מיתעור
מיתעור

צט"ע שיעבר - אמתתה רב שיעבר אמתתה אמתתה

⊗ כ"ב" אמתתה אמתתה 16:40 (שני האמתתה אמתתה)

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד לזר

נגד

הנאשם

דגמש גואד - על ידי הליווי
ע"י ב"כ עוה"ד ברזילי

בפתח הדיון בית המשפט מודיע לנאשם כי הוא מזכה אותו מחמת הספק.

הכרעת דין

- 1
- 2 מר ג'ואד דגמש (להלן: "הנאשם"), היה בזמן הרלוונטי נשוי לגבי האלה פארח (להלן:
- 3 "המתלוננת").
- 4 על פי כתב האישום שבפני, בשתי הזדמנויות בחודשים מאי ויולי 1995 בביתם שביפו, תקף
- 5 הנאשם את המתלוננת. האירוע הראשון היה ביום 31.5.95 הנאשם תקף את המתלוננת
- 6 וכלא אותה. האירוע השני קרה ב - 5.7.95 שגם אז תקף הנאשם את המתלוננת על רקע
- 7 רצונה לצאת מהבית ואיים עליה. לנאשם מיוחס שביצע עבירות על סעיפים 192 ו - 379
- 8 רישא לחוק העונשין תשלי"ז 1977.
- 9
- 10 להוכחת אשמת הנאשם העידה התביעה את המתלוננת, את השוטרים אשר דקל וראובן
- 11 מנשה, והגישה באמצעותם מספר דוחות שכל אחד מהם ערך.
- 12
- 13 הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. עו"ד ז. ברזילי מהסניגוריה הציבורית טען שיש
- 14 להתייחס לתלונות על רקע מצב בריאותה הנפשי של המתלוננת, ואף ביקש לאפשר לו לעיין
- 15 בתיקיה הרפואיים. הודעת הנאשם הוגשה בהסכמה. הנאשם היה העד היחיד להגנה.

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1 מטעמו הוגשו פרוטוקול והחלטה בתיק מעצרים, אישור מהביטוח הלאומי המוכיח
 2 שלמתלוננת נכות נפשית בשעור 100% ושני סיכומי מחלה, שבהם פרוט מצבה הנפשי של
 3 המתלוננת שבמהלך שנת 1995 אושפזה בבית החולים אברבנל ובבית החולים בילינסון.
 4
 5 המתלוננת העידה החל מעמ' 5 לפרוטוקול. היא בת למשפחה נוצרית מנצרת. נישאה
 6 לנאשם לאחר שהמירה את דתה לאיסלם ועברה להתגורר ביפו, למורת רוחם של בני
 7 משפחתה.
 8
 9 בהתרגשות יתרה ובסערת רוחות בולטת העידה המתלוננת על הארועים נשוא כתב
 10 האישום. לדבריה, כדי למנוע ממנה לסוע לבקר את אביה שהיה אז חולה אנוש, הנאשם
 11 כלא אותה בדירה ביפו, ניתק את מכשיר הטלפון ואנס אותה מספר פעמים.
 12 בחודשים שלאחר מקרה הכליאה, תקף אותה הנאשם, דחף אותה, בעט בה ואיים עליה
 13 בסכין, וגם זאת על התנגדותו לרצונה לבקר את אביה בנצרת. בינתיים נפטר האב לבית
 14 עולמו מבלי שלמתלוננת היה סיפק לראותו.
 15 למרות הפגיעות הפיסיות הקשות שהנאשם פגע במתלוננת והעול שגרם לה היא נענתה
 16 לבקשותיו וביקרה אותו בכלא, במהלך מעצרו. לדבריה עשתה זאת אך ורק על מנת לוודא
 17 שהנאשם, אכן כלוא.
 18
 19 בחקירה הנגדית, באי רצון בולט הודתה בנכותה הנפשית, והוסיפה שהנאשם אינו זכאי
 20 להפיק תועלת מחולשתה. היא הודתה שהנאשם העדיף אישה אחרת על פניה, דרש ממנה
 21 שתעזוב אותו, וזאת למרות אהבתה הגדולה אליו וההקרבה שהקריבה עבורו.

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1

2 בשל מצב נפשי סוער שב היתה המתלוננת שרויה במהלך החקירה הנגדית עדותה הופסקה,
3 והיא ותרה על סודיות רפואית, במטרה שהמסמכים יאפשרו לקצר את החקירה. העדות
4 חודשה בישיבת יום 24.12.00 (עמ' 12 ואילך). המתלוננת חזרה על הגירסה שהנאשם כלא
5 אותה ולא איפשר לה לבקר את אביה הגוסס. שאחרי מספר שנות קשר ביניהם, שבמהלכו
6 היא "נתנה לו תעודת זהות" בגד בה עם אחרת באופן שהיא ראתה בו כפיות טובה ופגיעה
7 חמורה ביותר. יחד עם זאת בקשה מבית המשפט להאמין שהיא לא מעלילה על הנאשם
8 עלילת שוא באשר הנאשם כלא אותה ארבעה ימים בדירה סגורה בדירה שהטלפון בה היה
9 מנותק, ורק אחרי ארבעה ימים אמה ואחותה הצליחו לשחררה, והתלוננו במשטרה.

10

11 המתלוננת אמרה שהנאשם הכה אותה מכות אגרוף קשות על ראשה וניתן היה לראות
12 עליה את סימני האונס שאנס אותה, למרות זאת היא לא התלוננה נגדו מכיוון שפחדה
13 ממנו. היא נסעה לנצרת עם בני משפחתה, ושם לא רצתה להתלונן על מנת שלא לפגוע
14 בשמו הטוב של אביה בתלונות מסוג זה.

15

16 למרות הכליאה והתקיפה, המתלוננת נענתה לדבריה לתחינותיו של הנאשם הסכימה
17 לחזור אליו בתנאי ובתקוה שישתנה לטובה כפי שהבטיח, אבל עד מהרה נוכחה שהנאשם
18 שיקר לה. את הסימנים שנותרו על גופה מהמכות שהכה בה הנאשם בארוע השני, ראו
19 לדעת המתלוננת שוטרים רבים בתחנת יפו.

20

21 סיכומי המחלה שקבלה המתלוננת בבית החולים אברבנל ובילינסיון בתאריכים
22 28.12.95. ו - 3.8.95 התקבלו וסומנו ת/ 1 ות/ 2. מפורט בהם מצבה הנפשי הקשה

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1 שלכאורה התדרדר לאחר שעברה ניתוח פלסטי באף ביום 21.7.95. נ/ 3 הוא האישור של
 2 המוסד לביטוח לאומי לפיו המתלוננת היא נכה בשעור 100%.

3

4 רס"ר אשר דקל העיד בעמ' 7 – 8 לפרוטוקול מיום 6.1.200. רס"ר דקל ערך דו"ח פעולה
 5 ת/ 1 ואישר שגבה ביום 5.7.95 הודעה מהמתלוננת. הוא הוסיף שבזמן שחקר אותה, לא
 6 ידע שיש לה עבר פסיכיאטרי. הוא גם ערך את הדו"ח ת/ 2, שבו התיחסות לכך שהנאשם
 7 היה סייען שב"כ.

8

9 רס"מ ראובן מנשה העיד בעמ' 8 – 10 לפרוטוקול. ביום 17.6.95 ערך את הדו"ח ת/ 3
 10 ואת הדו"ח ת/ 4 ערך ביום 5.7.95 ואישר את אמיתות תוכנם. לדבריו ביום 5.7.95 הגיעה
 11 המתלוננת העצמה לתחנת המשטרה ביפו התלוננה שבעלה תקף אותה וגרם לה שטף דם.
 12 אגב כך הוסיפה שביום 5 31.5.9 בעלה כלא אותה. בהתאם לכך גבה ממנה רס"מ ראובן
 13 הודעות. לדבריו המתלוננת אמרה לו שעל גופה סחמני חבלות ושהיא תפנה לרופא. העד לא
 14 שלח את המתלוננת לטיפול רפואי.

15

16 הנאשם העיד להגנתו בעמ' 16 ואילך לפרוטוקול. הוא יליד עזה, שעבד שנים כסייען
 17 משרד הביטחון, שלדבריו מתגורר באופן קבוע בישראל מאז 1990.

18

19 את המתלוננת הכיר בשנת 1993. לאחר שהתאסלמה נשא אותה לאישה, ללא ידיעת בני
 20 משפחתה. כשלושה חודשים לאחר נישואיהם החלה המתלוננת לסבול מביעותי לילה
 21 והזיות דבר שגרם לבעיות ביניהם, למרות שלקח אותה לרופא (עמ' 17 ש' 8-6). היא הזניחה
 22 את הטיפול בבית וגם יחסי האישות לא היו טובים. משכך – התקשר עם בחורה אחרת

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1 ממוצא רוסי. הנאשם ספר למתלוננת על חברתו החדשה והיא הגיבה באופן קשה. ב- 1998
 2 הם התגרשו. גם אחרי גירושיהם היא הממשיכה לבוא לדירתו ביפו.
 3
 4 הנאשם הכחיש את עובדות האישום הראשון, ואמר שלא כלא את המתלוננת, הוא יצא
 5 מהבית כפי שדרש ממנו עיסוקו בתיווך במקרקעין. הוא לא ניתק את מכשיר הטלפון
 6 בדירתו, לא יתכן שיעשה כן, שהרי מכשיר הטלפון חייב להיות זמין כל אימת שהנאשם
 7 ידרש על ידי מפעיליו במשרד הביטחון. הגם שלא הסכים שתסע לנצרת לתקופות ארוכות,
 8 לא מנע מהמתלוננת לראות את אביה, שנפטר בשנת 1997 וב-1995- לא היה חולה(עמי' 19 ש'
 9 1118-).

10
 11 הנאשם הכחיש גם את עובדות האישום השני, וטען שהתלונה שהיא עלילת שוא
 12 שהמתלוננת מעלילה עליו בשל הסתה שבני משפחתה מסיתים אותה נגדו, ובשל קנאתה לו
 13 כך אמר גם בחקירה הנגדית.

14
 15 לשאלה מדוע בחקירה המשטרתית לא ספר שהמתלוננת סובלת מבעיות נפשיות ענה שלא
 16 רצה לעשות לה "פדיחות" (עמי' 19 ש' 13), והוסיף שהמתלוננת סבלה מבעיות נפשיות עוד
 17 לפני שעברה את הניתוח הפלסטי.

18
 19 למרות שבבית המשפט טענה המתלוננת לראשונה, שהנאשם אנס אותה, ביקש התובע
 20 בסיכומיו להאמין לה. המתלוננת העידה על שני המקרים בהתאם לכתב האישום, עמדה
 21 בחקירה נגדית שהתפרשה על שתי ישיבות.

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1

2 הבעיות הרפואיות מהן סובלת המתלוננת כיום אינן רלוונטיות, משום שהאירועים קרו
3 בטרם חלתה.

4

5 התובע ביקש לקבוע שאין מדובר בעלילה, או במתלוננת סדרתית שהרבתה להגיש נגד
6 הנאשם תלונות סרק. לטענתו, למרות שהיו למתלוננת הזדמנויות רבות להתלונן היא לא
7 עשתה כן, כעולה מת/ 3, לפיו גם כשהשוטר הגיע לדירת המתלוננת ביום 17.6.95
8 המתלוננת לא היתה מוכנה להתלונן נגד הנאשם, וגם בתאריך 5.7.95 התלוננה ביוזמתה
9 על אירועי אותו היום, ולדעת התובע, החוקר שיכנע אותה להגיש תלונה גם על מקרה
10 הכליאה.

11

12 להערכתו, ניכר שהמתלוננת העידה אמת למרות מצבה הנפשי, בעוד שהנאשם איננו ראוי
13 לאימון כלל הוא סתר. הוא סתר את ההודעה שמסר בחקירה ואפילו התכחש למספר
14 משפטים שהוקראו לו בחקירה הנגדית. הסבריו באשר לסיבת הגשת התלונה אינם אלא
15 המצאות לצורך המשפט. לא נכון לדעת התובע שהמתלוננת הגישה תלונת סרק על רקע
16 קנאתה לנאשם שהעדיף אחרת על פניה. טענות הנאשם שהמתלוננת סבלה מהזיות עוד
17 לפני שעברה ניתוח פלסטי נסתרות, בתיעוד הרפואי שההגנה עמדה על הצגתה לתיק.

18

19 התובע ביקש מבית המשפט לקבוע שהאשמה הוכחה מעל לכל ספק סביר, ולהרשיע את
20 הנאשם.

21

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1 בדרך הטבע ביקש הסניגור מבית המשפט לא לקבל כאמינה את עדות המתלוננת. לטענתו,
2 אין די בעדותה היחידה לביסוס הרשעה, מה עוד שמדובר במתלוננת, שהסניגור כינה
3 אותה "בעיתית". לדעתו המתלוננת שונאת כיום את הנאשם ומבקשת לנקום בו.

4
5 גירסת המתלוננת באשר לאישום הראשון חסרת הגיון. לא סביר שהנאשם כלא את
6 המתלוננת במשך ארבעה ימים והוא עצמו יצא רק להביא מזון, לא סביר שהנאשם ניתק
7 את מכשיר הטלפון מה עוד שהמתלוננת לא הגישה תלונה נגד הנאשם ביום ששחררה.

8
9 אין תעודה רפואית שתתמוך בעדות המתלוננת באשר לתקיפות שהנאשם תקף אותה גם
10 באישום השני, וגם לא ראיה חיצונית אחרת, ואפילו אחותה של המתלוננת שלפי הטענה
11 היתה במשטרה כבר ביום 31.5.95, לא העידה לתביעה.

12 הסניגור ביקש לקבל את גירסת הנאשם, שהכחיש את האשמות המיוחסות לו, גם
13 בחקירה וגם בבית המשפט, וגם אם התנגד לנסיעותיה של המתלוננת לנצרת, אין בכך כדי
14 לבסס אשמה. הסניגור ביקש לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

15
16 **לאחר ששמעתי את העדים ואת הסיכומים ועיינתי במוצגים שהובאו בפני**

הגעתי למסקנות כדלקמן:

17
18
19 1. איו מניעה לבסס הרשעה בפלילים על סמך עדותו של עד יחיד. כבי השופט קדמי

20 בספרו על הראיות עמ' 243 מסכם את ההלכה כך :

21

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1

2

"...מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים

3

על-פי עדותו של עד יחיד, ותהא העבירה חמורה ככל שתהא...

4

ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של

5

בית המשפט ולמלוא המשקל הראיתי המתחייב מתוכנה - די

6

בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים..."

7

8

בית המשפט העליון חזר ואישר את ההלכה בע.פ. 6180/98 זאוש נ. מ.י. תקדין

9

עליון כרך 99 (3) תשנ"ט/תש"ס 1999 - מפי כב' השופט זואבי.

10

11

2. כב' השופט קדמי עצמו הסביר והרחיב בענין זה ב ע"פ 4384/93 - אילן מליקר נ'

12

מ.י. (תקדין עליון, כרך 94 (2), תשנ"ד/תשנ"ה 1994, עמ' 1996) וקבע כי:

13

14

"...הכלל הוא, שניתן לבסס הרשעה בפלילים על פי עדות יחידה;

15

ובלבד שהשופט העושה כן נותן דעתו לכך, "מזהיר עצמו" ומדקדק

16

בבחינתה של העדות לפני שהוא רואה עצמו רשאי לחרוץ את הדין

17

על פיה בלבד. ואין לשכוח - והדבר אינו מש מנגד עיניו של השופט -

18

כי האחריות להכרעה, על כל המשתמע הימנה, היא אחריותו האישית

19

של השופט והעד אינו שותף לה. ההכרעה אינה מתן גושפנקה לעדותו

20

של העד, אלא - אימוצה של העדות כמשקפת את המציאות; ותכלית

21

הדיון אינה קביעת עמדה באשר למהימנות העד, אלא הקביעה מהי האמת.

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

1 האמת - אמת של בית המשפט היא ולא של העד; וקביעתה הינה
2 תולדה של העברת העדות במערכת סינון, הערכה ובקרה שמפעיל השופט,
3 ומשקבע את שקבע - הקביעה שלו היא..."

4
5 3. הלכה היא שעדותו של חולה נפש קבילה, לאחר שכשרותו של עד כזה להעיד נבחנת
6 במבחן כפול: א. מבחן הבנת משמעותה של שבועה, ועם ביטולה- מודעות לחובה
7 לומר אמת בעדות. ב. העדר פגיעה בכושר ההעדה מחמת מחלת הנפש. לאחר שבית
8 המשפט שמע את העדות הוא חייב לאמוד את משקלה הראייתי. וראו לענין זה ע. פ.
9 5339/98 מדינת ישראל נ. פלוני (תקדין עליון) מפי כב' השופטת דורנר, שבו קבעה
10 שיש להיזקק לכללים גמישים של משקל לגבי כשירות עדויותיהם של עדים שכושר
11 ההעדה שלהם לקוי. ובאשר אופן קביעת משקלה של עדות חולה נפש הפנתה
12 השופטת דורנר לע.פ. 300/85 ברדה נ. מדינת ישראל, פד"י מ(4)266 מפי כב'
13 השופט גולדברג, אשר קבע מבחן משולש שעיקרו:

14
15 "...ראשית, מבחן ההתרשמות הבלתי אמצעית של בית המשפט מן העד
16 ומן האופן בו הוא מעיד, תוך נתינת הדעת לחוות הדעת הרפואיות.
17 שנית, מבחנה הפנימי של העדות. רוצה לומר, בדיקת העדות על פי
18 סימני האמת העולים מתוכה, כגון הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם
19 של הפרטים הנמסרים בה וכיוצא באלה סימנים של שכל ישר, המביאים
20 אדם בר דעת להתיחס לדברי זולת באימון...
21 שלישית, והעיקר, מבחנה של העדות על פי סימני אמת חיצוניים"

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

- 1 אשר יש בהם לפי מבחני השכל הישר, כדי להשליך אור על
 2 אמיתותה"..., כשהמבחן האחרון בא לשמש "שסתום בטחון"
 3 לשני המבחנים הראשונים. שאפילו התרשם בית המשפט לטובה
 4 מי העד, ומצא בעדותו הגיון פנימי, עדיין קיים חשש ל"הטעיה",
 5 שלא יוסר אלא אם נמצא לעדות אימות מהותי ומשמעותי בראיה חיצונית..."
 6
 7 4. מן הכלל אל הפרט, ראיתי את המתלוננת בחוליה ובמצוקתה, לאחר שהנאשם,
 8 האיש שאותו אהבה ולמענו המירה את דתה למגינת ליבם של בני משפחתה, בגד
 9 בה ובעריצות ליבו לא נמנע מלספר לה על בגידתו ומלגרשה מעליו.
 10
 11 5. אינני מוצאת צורך להכריע בשאלה באם כבר במאי 1995 סבלה המתלוננת מהמחלה
 12 שאובחנה על ידי הרופאים בראשית אוגוסט 1995. הגם שהסניגור לא טען באשר
 13 לקבילות עדותה של המתלוננת הדגיש מאוד ענין זה הן במהלך ניהול המשפט והן
 14 בסיכומיו. לפיכך נדרשתי לסוגיה ולאחר ששקלתי את העדות לאור המבחנים שנבעו
 15 בע. פ. 684/80 הנ"ל הגעתי מסקנה שהמחלה לא גרעה מכורשה של המתלוננת
 16 להעיד, ולעדותה משקל ראיתי מלא.
 17
 18 6. מאידך, עדותו של הנאשם לא עשתה עלי רושם חיובי ולא שכנעה אותי. הוא לא נמנע
 19 מלהתכחש מדברים שנרשמו מפיו בהודעה ת/ 1 למרות שזו התקבלה כראיה ללא כל
 20 הסתייגות.
 21

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

- 1 עדות המתלוננת נתמכת, במידת מה, בדוחות השוטרים ת/ 2, ת/ 3 ו-ת/ 5, כמו גם
- 2 בעובדה, שהיתה מקובלת גם על הסניגור, שאחותה של המתלוננת פנתה למשטרה
- 3 ביום 31.5.95. ובעובדה שהנאשם עצמו הודה בת/ 1 ש' 33 שבעבר כבר הוזהר על
- 4 ידי המשטרה מספר פעמים שלא לתקוף את המתלוננת, ובש' 11 לת/ 1 ובעדותו
- 5 בפני לא הכחיש שהתנגד לנסיעותיה לבית הוריה בנצרת.
- 6
- 7 למרות כל האמור לעיל אין בידי לבסס הרשעת הנאשם על סמך הראיות שבפני.
- 8 התביעה לא העידה את אחותה של המתלוננת, שהיא עדה חשובה מאוד ועל פי מה
- 9 שהובא בפני ראתה את המתלוננת בתאריך 31.5.95, ויכולה היתה להעיד על מצבה
- 10 באותו יום ובאילו נסיבות הן נפגשו, מדוע המתלוננת לא התלוותה אליה ולא
- 11 התלוננה בו ביום. היה בכוחה של עדות כזאת לשפוך אור על כל הפרשה, כולל יחסי
- 12 הנאשם ומשפחת המתלוננת, סדרי הביקורים שבקרה המתלוננת בבית ההורים
- 13 בנצרת לאחר נישואיה לנאשם, כמו גם המועד בו החל אביהן לחלות ותאריך
- 14 פטירתו. מחדלה של התביעה מלהעיד את האחות, מחליש מאוד את ראיותיה.
- 15
- 16 יש חשיבות גם לעובדה שבמהלך החקירה עמדתה של המתלוננת באשר להגשת
- 17 התלוננת לא היתה עקבית כעולה מהדוחות ת/ 3 ות/ 4. התלונה ביחס לאישום
- 18 הראשון הושתתה במשך למעלה מחודש, כאשר הסברה של המתלוננת לשיהוי איננו
- 19 מניח את הדעת, וכשבפני היא טוענת שהנאשם לא רק ביצע את העבירות נשוא כתב
- 20 האישום, אלא, גם אנס אותה.
- 21

בתי המשפט

תפ 007679/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאריך 5.2.2001

בפני כב' השופטת דורית רייך-שפירא

- 1 "קשה כשאול קנאה רשפיה רשפי אש שלהבתיה" (שיר השירים, פרק ח' פסוק
- 2 ו') הגם שעדותו של הנאשם עשתה עלי רושם שלילי כאמור לעיל, אינני יכולה
- 3 להתעלם מכך שבגידתו במתלוננת עוררה בה קנאה גדולה, כפי שהיא עצמה הודתה.
- 4 משכך - אין אפשרות לראות את התלוננות במנותק מקנאת המתלוננת לנאשם.
- 5
- 6 11. בנסיבות אלו, ומשלא הובאה בפני עדות חשובה, שהיא האימות החיצוני המהותי
- 7 והמשמעותי - כדרישת המבחן השלישי שקבע כב' השופט גולדברג בע"פ 800/85
- 8 שצוטט לעיל, לא אוכל לקבל על עצמי את האחריות השיפוטית הנדרשת, כפי
- 9 שנקבעה בע.פ. 4384/93 דלעיל, ואינני יכולה לקבוע כי עדותה היחידה של
- 10 המתלוננת מוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמת הנאשם, ומשכך - אני מזכה
- 11 אותו מחמת הספק.

ניתן היום 5 בפברואר 2001 במעמד הצדדים.

דורית רייך שפירא, שופטת

לבנת / k00767900p.2